

Celal Başlangıç'ın beyanı:

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bu yana zaten basın özgürlüğü, halkın haber alma hakkı açısından sorunlu bir ülkedir.

Ancak son yaşadığımız süreç Türkiye'yi basın ve ifade özgürlüğü açısından çağdaş demokrasilere göre tam bir gazeteci ve muhalif cehennemine çevirdi.

Türkiye'de 2016 yılına 31 gazeteci cezaevinde girmişti. Aradan geçen 10 ay içerisinde cezaevindeki gazeteci sayısı 100'ü aştı.

Elbette bu veriler içinde bulunduğumuz durumun ne denli konjonktürel olduğunu gösteriyor.

Kendi meslek deneyimimden vereceğim iki örnekle bu konjonktürel durumu, yani bunun hukuki bir yargılama olmasından çok, siyasi bir yargılama olduğunu anlatmak istiyorum.

41 yıllık gazeteciyim. Bunun en az 30 yılında Kürt sorunuyla ilgili binlerce haber, röportaj, makale yazdım.

Şu ana kadar yayınlanmış sekiz kitabım var. Bunlardan dördü doğrudan Kürt sorunuyla ilgili.

Örneğin 1993 yılında Bekaa Vadisi'ne giderek Abdullah Öcalan'la röportaj yaptım. Bir dizi yazı yayınladım. O yıllarda bile değil dava, tek bir soruşturma açılmadı.

İkinci örnek de geçen yıldan. 7 Haziran 2015 seçimleri öncesinde Kandil'e giderek Cemil Bayık'la röportaj yaptım. Bununla da ilgili bir soruşturma açılmadı.

Olası bir yanlış anlaşılmayı da düzeltmem gerek. Bunca yıllık meslek hayatımda sadece Öcalan ve Cemil Bayık'la röportaj yapmadım elbette. Süleyman Demirel'le de, Bülent Ecevit'le de, Necmettin Erbakan'la da, Kenan Evrenle de, Turgut Özal'la da, Erdal İnönü'yle de, Deniz Baykal'la da, Kemal Kılıçdaroğlu'yla da röportajlar yaptım.

30 yılı aşkın bir süre Kürt sorunuyla ilgili yazdığım binlerce yazıyla, yayınladığım dört kitapla ilgili tek bir mahkumiyetim olmadı.

Bir kitabıma soruşturma açıldı, takipsizlikle sonuçlandı. Bir kitabıma da dava açıldı, ondan da beraat ettim.

Yani demem o ki, bütün meslek hayatımda binlerce yazıyla, dört kitap, verdiğim onca röportajla, yaptığım konuşmalarla, katıldığım televizyon programlarıyla işleyemediğim bütün suçları, bir tek gün Özgür Gündem gazetesinde nöbetçi genel yayın müdürü olunca işlemişim.

Neler yapmışım o bir tek günde?

Suç işlemeye alenen tahrik etmişim, suçu ve suçluyu övmüşüm, Terör örgütü propagandası yapmışım.

Boşuna 41 yıl gazetecilik yapmışım aslında, bütün bu suçların hepsini bir gün Özgür Gündem Gazetesi'nde nöbetçi genel yayın yönetmeni olarak işleyebilmişim.

Buraya kadar anlatmaya çalıştığım, bu suçlamaların konjonktürel, yani siyasi olduğudur.

Elbette bütün bu suçlamaları reddediyorum.

Gazeteciliğin temelinde savaşa ve çatışmalara karşı çıkmak yatar.

Çünkü bir savaşta, bir çatışmada önce gerçekler ölür. Gerçeğin öldüğü yerde gazetecilik de ölmüş demektir.

Neden suç işlemeye alenen tahrik edip, suçu ve suçluyu övüp, terör örgütü propagandası yapıp kendi mesleğim olan gazeteciliği öldüreyim ki?

Gazetecilik yaşamım boyunca çeşitli mesleki örgütlerde görev aldım.

Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın şube sekreterliğini yaptım.

Çağdaş Gazeteciler Derneği'nin İstanbul şube başkanlığı ve genel başkan yardımcılığı görevlerini yürüttüm. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin Onur Kurulu üyesi seçildim. Gazetecilik Geliştirme Derneği'nin kurucu genel başkanım ve şu anda genel sekreterliği görevini yürütüyorum.

Bu örgütlü mesleki mücadelenin temelinde de basın özgürlüğünü, balkır doğru haber alma, bilgi edinme hakkını savunmak, her türlü sansür ve otosansürle mücadele etmek yatmaktadır.

Bu nedenle de baskı altındaki Özgür Gündem Gazetesi'nden gelen nöbetçi genel yayın yönetmenliği önerisini kabul ettim.

Çünkü Özgür Gündem, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde en büyük baskı gören, en çok kapatılan; merkezi, büroları en çok bombalanan; muhabirinden yazarına, dağıtımcısına kadar çalışanları en çok öldürülen bir gazeteydi. Son dönemde de üzerindeki baskılar yoğunlaşmıştı.

Bu baskı çemberini kırmak için Özgür Gündem'le dayanışmak gerekiyordu ve ben de bunu yaptım.

Bugün artık nöbetçi genel yayın yönetmenliği yapılacak bir Özgür Gündem Gazetesi'nin bile ortada kalmadığını düşünürsek gerek benim gerekse de yüze yakın meslektaşımın yaptığı bu dayanışmanın ne kadar doğru olduğu ortaya çıkar.

Savcılık ifademde de belirtmişim. Cemaat çizgisinde yayın yapan Bugün ve Kanaltürk televizyonları ile Bugün gazetesine el konulurken meslektaşlarımla dayanışmak için polis kuşatmasındaki binalarına gittim.

Can Dündar ve Erdem Gül tutuklandıktan sonra Silivri Cezaevi önünde 'umut nöbeti' tuttum, dayanışmak amacıyla Cumhuriyet Gazetesi'ne gittim.

Özgür Gündem'de de nöbetçi genel yayın yönetmenliği yaptım.

Şimdi ben Bugün televizyonu ve gazetesine gittiğim için FETÖ propagandası mı yapmışım, Cumhuriyet Gazetesi'ne gittiğim için gizli bilgileri ifşa veya terör örgütü üyesi olmamakla birlikte FETÖ örgütüne yardım ve yataklık mı yapmışım da, şimdi Özgür Gündem'e gittiğim için PKK propagandası yapmış oluyorum.

Konuyla ilgili savcılık sorgumda genel olarak gazetenin bütün sayfalarına giren yazıları görüp görmediğim soruldu, ben de genel olarak bütün haberleri tek tek görme şansımız olmadığını anlatmışım. Ancak tek bir sayfadaki, tek bir haber ya da yazıdan dolayı somut bir soru sorulmadı. Sanırım soruşturmayı başlatanlar da o sırada bunların içeriğinden habersizdi.

Daha sonra iddianame gelince anladım ki 2, 5, 9 ve 10. sayfalarından seçilen çeşitli yazı ve haberler dava konusu yapılmış.

İşte bu davanın konjonktürel nedenlerle ve siyasi olarak açıldığını iddia ettiğim yer de tam burası.

Bir konuyu da açmakta yarar görüyorum. Sanırım İddia makamı nöbetçi genel yayın yönetmeniyle, Abdülhamit'in sansür memuru arasında bir farkı pek dikkate almamış.

Ben Özgür Gündem'e mesleki dayanışma için gitmiştim. Meslek hayal boyunca editoryal bağımsızlığı savunan bir gazeteci olarak her sayfadaki editörünün başına bir sansür memuru olarak dikilmem anlayışım gereği mümkün değildir.

Hem de fiziken bunu başarabilen genel yayın yönetmenine bugüne dek rastlanmamıştır.

Gazetecilik suç değildir. Sadece nöbetçi genel yayın yönetmeni eylemimden dolayı iddianamede ileri sürüldüğü gibi kimseyi suç işlemeye tahrik etmiş, suçu ve suçluyu övmüş veya terör örgütü propagandası yapmış değilim ve suçlamaların tümünü reddediyorum; çünkü gazeteciyim. Bu nedenle beraat kararı verilmesini talep ederim.

Sonuç olarak şunu söylemek isterim ki, Özgür Gündem gibi baskı altına alınan, sesi kısılmak istenen, sonunda susturulan bütün yayın organlarıyla, meslektaşlarımla basın ve ifade özgürlüğü için, halkın haber alma ve gerçekleri öğrenme hakkı için bundan sonra da dayanışmayı sürdürmeye kararlıyım.